

РЕШЕНИЕ

№ 4295

гр. София, 11.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 45 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ГЕРГАНА К. ГЕОРГИЕВА

при участието на секретаря СИЛВИЯ К. ЗЛАТКОВА
като разгледа докладваното от ГЕРГАНА К. ГЕОРГИЕВА Гражданско дело
№ 20221110103304 по описа за 2022 година

Е. Д. М. е предявил против ПРБ осъдителен иск с правно основание чл. 2в, ал. 1, т. 2 от ЗОДОВ, за сумата на 23 000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, за периода от 25.06.2019г. до 08.12.2021г., в резултат на извършено нарушение от ответника на чл. 127, ал. 5 от КРБ и чл. 1, 4, 20, 6, 21, 47, 51, 52, 53, 54 от ХОПЕС, по [чл. 2](#), [чл. 3](#), [чл. 4](#), [чл. 5](#) и [чл. 6 от ДЕС](#), а именно непредприемане на действия за отстраняване на всеки незаконосъобразен акт - присъда по ВНОХД 102/2018 г. от АСП, с която е осъден незаконно, ведно със законната лихва от предявяване на иска до окончателно изплащане на вземането.

Ищецът твърди, че е осъден извън предмета на делото очертан от обвинителен акт по пр.пр. 431/2013 г. на СП.

Посочва, че с последното действие съдът е изменил, допълнил, добавил и надградил обвинението, без същият да има такива правомощия. Посочва, че съдът противозаконно е разкрил нови фактически положения, без да има такива правомощия. Твърди се, че ответникът е увредил ищеца чрез бездействието си, тъй като не е взел нужните мерки по отношение на противозаконното осъждане. Сочи също, че ответникът в увредил ищеца и като е поискал (с протест) същият да бъде осъден по непредявени обвинения и за нови фактически положения, разкрити от съда. Налице са твърдения, че ответника злоупотребява с право. Сочи, че вследствие на противоправното деяние ответникът руши достойнството на ищеца, изтезва го и го подлага на жесток психически и физически тормоз. Поддържа, че претърпените болки от ищеца се изразяват в безпомощност, страдания, безнадежност, отчаяние, страх и ужас. Вследствие на извършеното противоправно деяние от ответника, ищецът е развил паник атаки, депресия, отчаяние и се е унищожил: вярата му в правосъдието и държавата.

Ответникът оспорва предявената претенция по основание и размер, като твърди, че поредявеният иск е недопустим, защото изложените в исковата молба обстоятелства не попадали в хипотеза по ЗОДОВ. Твърди се, че описаните от ищеца неимуществени вреди са недоказани. Оспорва се и размера на претенцията на ищеца, като се заявява, че е изключително завишена. Иска

се съдът да постанови решение, с което да отхвърли исковата претенция като недопустима, неоснователна и недоказана. В условията на евентуалност се прави искане от ответника, в случай, че съдът приеме исковата претенция на ищеца за основателна, то да присъди обезщетение в по-нисък размер.

В съдебно заседание ищецът Е. Д. М., редовно призован, явява се лично и с адвокат Ю., който поддържа исковата молба и моли за уважаване на иска.

В съдебно заседание ответникът – ПРБ, редовно призован, се представлява от прокурор Р., която поддържа отговора на исковата молба и моли за отхвърляне на иска.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните събраните по делото гласни и писмени доказателства и като ги обсъди в тяхната съвкупност на основание чл. 235, ал.2 от ГПК и по свое вътрешно убеждение на основание чл 12 ГПК приема за установено от фактическа страна следното:

Фактическият състав на обективната отговорност на ответника включва следните три кумулативни предпоставки: дали твърдяното за противоправно поведение на ответника противоречи пряко на правото на ЕС, дали ако се установи такова пряко противоречие за ищеца са произлезли твърдените неимуществени вреди в пряка причинно-следствена връзка с нарушението и техни:

размер, който се определя от съда по справедливост.

Съдът счита, че предявеният иск е допустим, доколкото е предявен пред компетентен за това съд, а ищецът има правен интерес от предявяване. Следва и да се посочи, че е недопустимо в настоящето производство съдът да разглежда повторно приключило наказателно производство или да разглежда законосъобразността на действията на прокуратурата и съда в хода на наказателното дело, а единствено следва да прецени дали има извършено достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, в резултат на което ищецът е претърпял вреди.

По силата на принципа за лоялно сътрудничество, закрепен в [чл. 4, пар. 3 от ДЕС](#) и в трайната практика на СЕО/СЕС по въпросите за отговорността на държавите членки за вреди, причинени от актове на националните съдилища, в рамките на своите правомощия, всички органи на държавите – членки, вкл. административните и правораздавателните органи, имат задължението да гарантират спазването на нормите на правото на съюза. В ЗОДОВ е уреден специален ред за гарантиране обезпечително гаранционната отговорност на държавата за причинени имуществени и неимуществени вреди на физически и юридически лица от правораздавателната дейност на съдилищата, причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС. Правото на ЕС

може да бъде нарушено не само, когато е приложена национална правна уредба, съдържаща правило, което не е съобразено с правото на ЕС, но също и когато правото на ЕС не е приложено или е приложено неточно, като приложимата правна норма е тълкувана неправилно, но също и когато тя не е приложена, независимо от това дали същата е уредена изрично, или може да бъде изведена от националната правна уредба. Както е разяснено по [дело С 279/09](#) година на СЕС принципът на ефективна съдебна защита представлява основен принцип на правото на съюза, който произтича от общите конституционни традиции на държавите – членки, провъзгласен в членове 6 и 13 от Европейската [конвенция за защита на правата на човека и основните свободи](#). В това отношение член 47, алинея първа от Хартата предвижда, че всеки, чиито права и свободи, гарантирани от правото на Съюза, са били нарушени, има право на ефективни правни средства за защита пред съд в съответствие с предвидените в цитирания член условия. Съгласно разпоредбата на чл. 51, пар. 2 от ХОПЕС хартата не създава нови компетенции, нито нови задачи на Съюза и не изменя определените с договорите компетенции и задачи. Горното произтича от това, че ЕС не получава изрична компетентност в материята на правата на човека, поради което гражданите могат да се позоват на тези принципи, по силата на чл. 52, пар. 7 ХОПЕС, само когато могат да черпят права, защитими пред национален съд от друга съюзна норма или

национална норма, приета в изпълнение на тези принципи. Разпоредбата на чл. 52, пар. 3 ХОПЕС не е годна директно да предостави защитими пред съд субективни права и изисква друг правен акт, лишена е от директен ефект пред националните съдилища и не може да породи директни правни последици. От друга страна не е налице и нарушение на КЗПЧОС, тъй като е извън приложното поле на [чл. 2в ЗОДОВ](#), доколкото ЕС все още не се е присъединил към КЗПЧОС и не е част от правото на ЕС. Освен това се прилага субсидиарно, доколкото липсва вътрешна правна уредба или норма от вътрешното право е тълкувана и приложена в нарушение на норма от Конвенцията. В конкретиката на случая твърденията на ищеца ясно дефинират поведението на ответника, твърдяно като незаконосъобразно, а именно, че след като ищецът бил осъден извън предмета на обвинението очертано с обвинителния акт по пр.пр. 431/2013г. с присъда по ВНОХД 102/2018г., той чрез бездействие, а именно непредприемане на нужните действия, предвид двукратна функция на прокурора по чл. 46, ал.2, т.1 и т.4 от НПК за противодействие на противозаконното осъждане, или чрез действие, изразяващо се в подаване на протест срещу присъдата постановена по ВНОХД № 102/2018г. по описа на АСНС, във връзка с което пред ВКС било образувано НД № 1018/2019г. по описа на ВКС, III НО, нарушил нормите на общественото право. Прокурорът в действителност следва да упражнява надзор за законност на постановените

присъди по наказателни дела. Въпреки това е недопустимо гражданският съд да установява дали действията на прокурора са били законосъобразни, както и да проверява законосъобразността на постановената присъда, а единствено би могъл да провери дали прокурорът е извършил действия, с които са били ограничени правата на защита на ищеца. Съдът счита, че ответникът не е извършил противоправно поведение, с което са накърнени правата на ищеца. В случай, че е била постановена незаконосъобразна присъда, чиято законосъобразност не подлежи на проверка от настоящия граждански съд, ищецът е имал възможност да се позове на извършеното нарушение и да обжалва присъдата. Отделно обстоятелството, че не са извършени поисканите от ищеца действия по прокурорската преписка също не сочи на нарушение на правото на Европейския съюз, защото въпрос на преценка от страна на съответния прокурор е какви действия да се извършат по предварителната проверка. Следователно не се установи първият елемент от фактическия състав на исковата претенция по чл. 2в от ЗОДОВ, а именно поведение на ответника, с което пряко да е нарушена норма на общностното право.

Освен това ищецът не доказва безспорно, че е претърпял вреди вследствие на поведението на ответника. Приетата по делото медицинска документация не доказва безспорно такива вреди, както и събраните в хода на производството гласни доказателствени средства. В показанията си

свидетелят М. П. възпроизвежда, че познава М. от 2000г., били заедно в затвора и към днешна дата са в едно спално помещение на пета група в ЦСЗ. Възпроизвежда, че във връзка с водените срещу ищеца наказателни дела и осъждане, последният не се чувствал добре. Бил изнервен, отчаян, депресиран и вдигал високо кръвно налягане. По делото е допуснато събиране на гласни доказателствени средства и чрез разпит на свидетеля П., но в показанията си той не възпроизвежда данни относно физическото и психическото състояние на ищеца, за доказване на твърдените от същия вреди. С оглед това съдът счита, че не се доказва безспорно, че ищецът е търпял неимуществени вреди в процесния период. Не се установи и причинна връзка между твърдените от ищеца неимуществени вреди и поведението на ответника. Дори и да се приеме, че ищецът е претърпял неимуществени вреди в резултат на осъждането му по обвинение, което не е било предмет на обвинителният акт, логично е същите да са в резултат на поведението на съда постановил акта, който именно е осъдил ищеца, а не в резултат действия на ответника.

Ето защо исковата претенция съдът приема за недоказана и неоснователна, а като такава подлежи на отхвърляне.

Водим от горното, Съдът

[Анотирана съдебна практика](#)

РЕШИ:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Е. Д. М., ЕГН *****
срещу ПРБ, иск с правно основание чл. 2в, ал. 1, т. 2 от
ЗОДОВ, за сумата на 23 000 лева, представляваща
обезщетение за претърпени неимуществени вреди, за
периода от 25.06.2019г. до 08.12.2021г., в резултат на
извършено нарушение от ответника на чл. 127, ал. 5 от КРГ
и чл. 1, 4, 20, 6, 21, 47, 51, 52, 53, 54 от ХОПЕС, по чл. 2, чл.
3, чл. 4, чл. 5 и чл. 6 от ДЕС, а именно непредприемане на
действия за отстраняване на всеки незаконосъобразен акт
присъда по ВНОХД 102/2018 г. от АСП, с която е осъден
незаконно, ведно със законната лихва от предявяване на
иска – 24.01.2022г. до окончателно изплащане на вземането

**Решението подлежи на обжалване пред Софийски
градски съд в двуседмичен срок от връчването на препис о
същото на страните.**

Съдия при Софийски районен съд: _____